

Az üres szék tanítása, amelyben a Magasságos ül

Ánandának

Két szék, egymással szemben. Két létező Személy, egymásért. Két lelkiállapot, szomorúság és bizonyosság. Két nézőpont, hogy tanuljanak egymástól. Két magas tudatállapot, egymáshoz elég közel. Két tiszta energia, ami összekapcsolható. Két boldog remény, a közös reményekért. Az itt és a most üzenete így meghallható, torzítás nélkül.

Az egyik székben ül a kérdező Én (Enlil), a másikban a válaszoló Magasságos (Isten). Miután a beszélgetés azon a péntek estén van, amelyen Jézust egykor megfeszítették, lehetetlen, hogy ne vállalják a keresztre-feszítés és a Feltámadás megélését.

A módszer lényege az, hogy az egyik székből Enlil lelke, és/vagy Önvalója (Isteni Éne) beszél, majd – amikor az Éne befejezte a megszólalást – átül a másik székbe, ahonnan a Magasságos szól szintén rajta keresztül. Két szék, két beszélő, de azonos tolmács.

A másik székbe Enlil hívta meg a Magasságost.

Az egyik székben ülő a másik székben ülő energiáját és hitét is átveszi. Ezzel Enlil igazi problémáit mélyen átélheti, valódi érzelmeit tapasztalhatja, misztikus tisztaságban értelmezheti őket és eljuthat a megbocsájtásig és szeretetig.

A beszélgetéssel Enlil először nem akart mást, mint jobban megérteni a vele történeteket. Nem mintha nem lenne szüksége Jézus ígéretére: „Bizony, bizony mondom néktek, sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül, ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságotok örömmre fordul.” Jn, 16, 20.

Az emberi helyzet ismerős. Enlil szinte mindent elveszített, miközben semmi fontosat nem vettek el tőle, hiszen szerelme szereti, a Magasságos – mint mindig – vezeti az úton. A legnagyobb belső gondja az volt még, hogy valóban hiheti-e, igazán eliheti-e, hogy szomorúsága három napon belül örömmre fordul.

És a csoda megtörtént.

Én (Enlil); rövidítve: E.: Ma a keresztre feszítés napja van. Vágyom a keresztre feszítésre, azaz a lelki meghalásra, avagy a beavatási halálra. És aztán holnap a feltámadásra.

Magasságos (Isten); rövidítve: M.: Vágysz arra, hogy közelebb kerülj hozzám?

E.: Végző soron igen. De először csak magamhoz akartam közelebb kerülni. És nem akartam egyebet, mint megérteni, hogy a fizikai-lelki kifosztásom miért történik, de a miértre a helyes választ csak Tőled kaphatom meg. Ezért hívtalak meg beszélgető Társnak.

M.: Szerinted én azt akartam, hogy poklot járj vagy járjatok?

E.: Mi másért ezen a napon teljesedett ki emberi, lelki, fizikai, anyagi, szellemi megvertetésem? Ezt nevezem én röviden és tulzón kifosztásnak.

M.: Én csak arra ösztönöztelek, hogy befelé fordulj, ismerd meg magad jobban, vegyél észre folyamatosan Engem, és változatlanul bízd rám az életed. A befelé fordulás közben Te magad választottad a keresztre feszítést és ezért részben Te magad fűztél reményeket a feltámadáshoz. Ebben azonban erősítettelek.

E.: Igazad van. Én akartam szimbolikusan meghalni, hogy mélyen megéljem a lelki összeomlást is. Ebben nincs semmi különös, hiszen Te sokszor, sőt szinte mindig a szenvedéssel tanítasz. A kifosztásom sem más, mint egy újabb Tanítás?

M.: A kifosztás nem tanítás. A biztonságos, kellemes, nyugodt környezet elvesztése sem tanítás.

E.: Mondd akkor meg, hogy az életfeltételekből miért fosztott ki félig egykori feleségem? Mit üzensz ezzel?

M.: Vedd észre a negatív erők támadását is. Feleséged nem foszt ki a tárgyak világában. Ami elég, maradt neked. Majd újra teremtesz mindent, ahogy készülsz is rá. Mindent újra megkapsz.

E.: Rendben van, elfogadom. Mi több azt is képes vagyok elfogadni, hogy kifosztásom örömet okoz volt feleségemnek, akinek ezzel csökkent a válás miatti fájdalma. Ami egyébként egyáltalán nem rázott meg, de feszültté, idegessé tett, hiszen régóta nem volt ilyen elemi kiszolgáltatottság élményem. Am ennél is drámaibb, súlyosabb kifosztás lett volna, ha volt feleségem érzelmi-lelki erőszakkal elérte volna, amire többször kísérletet tett, hogy eltilt a szent élet esélyétől, a belső emelkedéstől, a magasabb tudatállapotban végezhető egyesített filozófia alkotásától. Csupán azért, mert nem érti, s nem tud követni, mert fél, hogy ez elszakít minket. Végül is miért kellett megélnem a kifosztás-élményt?

M.: Hogy minél mélyebben megtapasztalt magadon, hogy milyen érzés a tökéletes kifosztottság létérzete. Amikor nincs semmi, vagy mindent elvesznek tőled. Az isteni élet reményét is. És ezért szeresd azt, aki bajban van, sőt azt is szeretheted, aki a bajt okozta.

E.: A baj tehát mellékes, szinte ürügy; mindennapos magán- és közügy.

M.: A baj azonban valóságos, hiszen a fizikai síkon minden csődben van körülötted, de a baj nem Te vagy. Nem a baj vagy Te. A bajban is lásd, sőt jobban lásd, hogy Ki vagy valójában.

E.: Értem, sőt tudom. A baj csak része a megpróbáltatásnak, az igazi baj viszont az, hogy ezt az állapotot veszteségnek, kifosztottságnak érzem. A kifosztottságnál nagyobb baj, hogy ez nyomaszt, bénít, sőt a lelkem mélyén fáj.

M.: Magyarán az a baj, hogy napi életbajt lelki bajnak érzed? Ha nem annak éreznéd, akkor talán nem is fájna? Ezt Te teremtetted, mert tudattalanod mélyén félsz és a félelem okozza a fájdalmat.

E.: Nem én akarom, hogy a baj fájjon. A tudatos énem nem akarja, sőt a tudatom nem is érzel bajt. Ráadásul én tudom, hogy ezek a bajok mind megoldhatók, de a fájdalmat Valaki/Valami okozza bennem. Érzem a mellkasomban, miközben kerülget a sírás és csorog a könnyem.

M.: Jól gondolkodsz. Nem Te akarod (nem az Önvalód akarja). De akkor ki? Az Isten? Én bizonyosan nem.

E.: Te nem akarod. Ha Isten nem akarja, akkor Önvalóm sem akarhatja. A lelkem az elmémrel gyártatja le a bajérzetet. Fontos ez a különbségtétel. Azaz az elmém a ludas, akit viszont ösztönöz erre a tudattalanom. Ugyanakkor gyanakszom magamra, mert hátha tévedek, hiszen ilyenkor könnyű mindent az elmémre fogni. Lehet, hogy évtizedek óta annyi feszültség halmozódott fel bennem, hogy a bajérzet-teremtés feszültség kioldással távozik belőlem. Ezért jól eső érzés sírni?

M.: Ha tehát Én nem, akkor az igazi Éned sem, akkor valaki/valami előállítja benned a vereség-veszteség élményt. Helyesen nevezheted meg Léleknek, személyes Énednek, saját egódnak, vagy mindegyiknek egyszerre.

E.: De ki az Egó, hogy ellened, isteni énem ellenére pokoljárást éltet meg velem?

M.: Az Egó csak akkor uralkodik rajtad, látszólag Én ellenem, ha Te az Egódra figyelsz, lehetőleg (magad előtt is) észrevehetetlenül. Vagy becsapod magad és nem látod, hogy az Egó még mindig uralkodik rajtad, pedig már többször keresztes-hadjáratot folytattál ellene. Ez mindenkinél akkor fordul elő, ha szegény szerencsétlen lelke/éne gyakran elszakad Istentől, s Önvalójától, és ezért nincs olyan tudatosság szinten, hogy egóját folyamatos kontroll alatt tartsa, majd később egója feloldódjon az Önvaló fényében.

E.: Ha én nem ez a szerencsétlen énem vagyok, akkor az igazi Énem az Önvalóm, avagy az Önvalómban székelő tudatom. A tudatom tiszta, nyugodt, neki nem fáj az élet, ezért nem fél. Most is hűvös megfigyelő, aki pusztán nézi az eseményeket, de nem sír és nem örül, nem szenved, és nem táncol.

M.: Velem azonos. Ez Én Vagyok.

E.: A tudatosult tudatom tehát nekem is ilyen, ezért a nem ilyen állapotú lelkemet is tudatosítom, hogy ne szenvedjen folyamatosan. Nincs miért. De a Lélek ugyanakkor azért rendeltetett, hogy az Önvaló másik feladatát ellássa. A tiszta érzelmek ápolását, a végtelen szeretet adását, és ennek gyakorlását, a szerelem teljességében az ánandaság megélését, hiszen a szanszkrit ánanda szó egyszerre jelent szeretetet, örömet, boldogságot, szerelmet, gyönyört és például üdvözülést.

M.: Azt sugallod ezzel nekem, hogy Ánanda-hiányod van?

E.: Nekem tehát nem is igazán a kifosztás fáj, bár elmém méltatlannak tartja a velem történeteket, hanem a fájdalom valódi oka igazi Párom jelenlétének hiánya. Ánandában élek, de Ánandám nincs mellettem: ez a fájdalom gyökere. Párom olyan nekem, mint Atmannak a Brahman. Megértettem, hogy úgy szeretem, mint Jézust. Sőt talán nem is az fáj leginkább, hogy nincs folyamatosan mellettem, hanem az, hogy elmém ezt a Tőle való távolságot úgy értelmezi, hogy szeretett Párom nem vállal fel teljesen. Ezért imádkozom Hozzád, Istenem, hogy segíts, tedd lehetővé, hogy végre együtt élhessünk, s láss bele a szívembe, hogy ezt nem önző énrdekből teszem. Boldoggá akarom tenni Ánandát.

M.: Figyelj, megint az elmét gyártja a fájdalmat.

E.: Figyelek. De az elme most valódi okot talál, mert ugyan vitathatatlanul elfogadja, hogy Ánanda az igazi Párom, ami önmagában is isteni állapot, de azt állapítja meg róla, hogy Ánanda nem él igazi Párjával, azaz velem. Elmém éles, látja a hiányt. Holott az Önvalóm viszont kezdetektől felismeri, hogy pillanatnyilag nem az együttélésünk a fontos, hanem kiteljesedett, csodálatos szerelmünk. Szeretem Ánandát, akinek szemei égő csipkebokrok. Folyton kilépek a testemből, fehér fényként körbeölelem páromat és pusztán az érdekel, hogy boldog lehessen.

M.: Ezt a boldogságot adtam neked. Közben megint egy hiányról beszélsz, és ez a baj is valóságos. Látom, hogy lelked ismét szenved és sírsz Ánanda távolléte miatt. De Ki az, aki sír benned és mi az oka a sírásnak?

E.: Tudom-tudom, megint a lelkem sír, mert hiányzik a Párja, de kérlek Drága Magasságos, hogy a szokottnál jobban érez velem együtt. Hiszen lelkem érthetően keservesnek tapasztalja, hogy fizikailag el van zárva attól a Párjától, akivel ráadásul Te rendeltél minket egymás mellé. Én azonban ismét nem a baj vagyok, és nem vagyok teljesen azonos a lelkemmel sem. Ha a baj mögé/elé nézek, akkor világosan láthatom, hogy igazából mindig az Önvalómmal vagyok Egy. Veled. Ekkor a magas tudatállapotban nem fáj semmi és végtelen az öröm.

M.: Tisztán és feltétel nélkül szereted a Párod, látom. Ha akarod tudni, tapasztalom, hogy képes vagy önzetlenül szeretni, s képes vagy arra, hogy magadnál őt tartsd fontosabbnak. Ez az isteni magasabb rendűség. Ez nem saját léted föladata, hanem a léted fölötti magasabb minőség, az ánandai szeretet kinyilvánítása. Akkor viszont békülj meg a helyzettel. Ha Ánandának most fontosabb, vagy inkább csak egyszerűbb volt férjével lenni, fogadd el.

E.: Istenem, sírva, de elfogadom. Tudom, hogy szorongásom felesleges, amiért Párom most másnak is okoz örömet, vagy talán csak vigasztalást nyújt. Ennek ellenére ez bennem fájdalmat kelt, mert lelkem/egóm még mindig nem eléggé önzetlen. Észreveszem. Mert egyúttal szüntelenül érezhetem Párom szerető ragyogását, engem körbeölelő szeretetét, sőt izzó szerelmét és Veled való boldog együttregzését. Gyermekeid vagyunk mind a ketten.

M.: Ha hiszel Benne, tudod, nem tesz rosszat ellened, noha lassan valóban melletted lenne a helye. Ha hiszel Bennem, nem cáfolhatod a bizonyosságot, hogy életútját úgy is Hozzád vezetem, de a döntést – mint mindenkinek – mindig neki magának kell meghoznia. Ne csak türelmes légy, szeresd félelmét, döntéshárítását.

E.: Ha mellettem lenne a helye, akkor most miért támogatod vagy akarod, hogy ne legyen mellettem?

M.: Nem azért, hogy szenvedést okozzak Neked, noha a lelked teremtette keserűség sokat javít rajtad. Megértőbb vagy és mélyebben szeretsz. Nem csak Ánandát, hanem a világot is.

E.: Ha most nézek magamba, nincs bennem fájdalom, mert képes vagyok avval azonosulni, hogy minden úgy van jól, ahogy van. És elég, ha Magasságosként Te tudod, hogy miért kell még várakoznunk az együttélésre. Ha jelenleg éppen Isten-tudatban lennék, magam is látnám szándékod okát és értelmét. Pillanatnyilag viszont már normál tudatban is elfogadom, hogy valamiért egyelőre volt társa mellett marad; mindegy, hogy megfelelés kényszer vagy konfliktuskerülés, vagy valamilyen más negatív helyzetből való félelem miatt. A lelki kisördög persze bennem van, és azt a szorongást ébreszti, hogy ha én ennyire mindig megértő és toleráns vagyok, evvel tulajdonképpen konzerválom a kivárását?

M.: Ez most mindegy, engedd el a problémát. Nincs jelentősége. Szeret Téged és Te is szereted Őt, s továbbra is higgyél benne. Meg növekedjen a hited Irántam, hogy jól tudom, mikor van annak az ideje és lehetősége, hogy személyes döntését meghozza érted. Noha azt is jól látom, Neked nem mindegy, hogy öt perc múlva, vagy öt nagyobb időegység után.

E.: Elmém azt válaszolja Neked, hogy megint ott tartunk, mint volt feleségem okozta traumánál: én értsem meg, én fogadjam el, én legyek önzetlen, én várjak türelmesen. Ez lenne a jézusi magatartás? Vagy ez tanít a jézusi odaadó, önzetlen szeretetre?

M.: Miért ne tennéd mindezt? Miért ne vállalhatnád, hiszen Te is Isteni Én vagy, te magad is Isten Fiaként élhetsz, mi több tőlem is azt várod folyton, hogy fogadjam el tévelygéseiteket, gyengeségeiteket, kivárásaidat, és mindezek ellenére önzetlenül örök szerelemmel szeresselek. Ha Isten közelébe lépsz, miért ne lehetnél Te is ilyen?

E.: Megkísérlem, Atyám, törekszem erre. Tudatosabban vállalom, hogy Isten Fia vagyok. Ehhez belső hiányomat, fájdalmamat, aggodásomat el kell engednem. Mert lelkem és énem ugyanakkor egyaránt azt kérdezi Tőled, hogyan érhetem el, hogy igazi Párom velem élő, velem teremtő Társ legyen, mindenekelőtt azért, hogy az általad ránk bízott szakrális és világi feladatokat tökéletesen ellássuk.

M.: Ánanda már Veled él, több élet, több inkarnáció óta. Ha Isten nélkül vagy, ha pedig Istennel vagy, így is, úgy is kibírod, hogy ne most rögtön jöjjön Hozzád. Csak holnap reggel. Meglátod, hogy vasárnap mit hoz a feltámadás.

E.: Értem. Kibírom. Függetlenül attól, hogy nem árulod el, hogy mikor költözik hozzám, vagy én hozzá, hogy betöltsük a törvényt.

M.: Az igazi probléma a hited és a bizonyosságod. Az önzetlenséged, a türelmed, a belső hűséged mindenekelőtt a hittől, a hit erősségétől és mélységétől függ. Erre tanítalak.

E.: Ha hiszek, nem sírok. És most nem sírok. Ám jó volt sírni is, hogy a hit elől elháruljanak az érzelmi akadályok.

M.: Ha egymásnak rendeltelek Benneteket, akkor kikezdzhetetlenül az a törvény, hogy egymáséi vagytok.

E.: Miért rendeltél minket egymásnak? Miért akarod, hogy ennyire szeressük egymást? Mi a terved velünk külön-külön és együtt is?

M.: Mert nincs jobb, mint boldognak látni Benneteket, ám szeretném, ha a boldogságot másoknak is továbbadnátok.

E.: Azt szeretnéd, ha Jézusok lennénk? Mert a világnak most, vagy most igazán Jézusokra van szüksége? Annak ellenére, hogy gyarló, olykor makacs, még nem tiszta, olykor türelmetlen, nem egyszer helytelenül viselkedő lelkek vagyunk? Vagyunk, legyünk Jézusok, akik alázattal szolgálják az új világ létrejöttét?

M.: Mondtam már Neked, „Légy Jézus!”, vagy „Jézus légy!”.

E.: Ha ez a centrális feladat, drága Magasságos, akkor miért kell a keresztfára felszögelnem magam – vagy Te miért szögelsz fel engem?

M.: Most szinte semmi nincs. Új párod sem ül melletted. Szinte mindened hiányzik, amire vágyasz. Csak tiszta lelkű lányaid támogatnak. Fáj annyira gyarló lelked, hogy most aztán élesen, tisztán Rám tudsz figyelni. És új Párod is tisztán Rám tud tekinteni. Velem Vagytok. Ezért mielőtt végleg egy Pár lesztok, szeretnék beavatni Benneteket a „Légy Jézus” feladatra. Most jön a csendes, beavató felszentelések.

E.: Tarts minket többre, Uram! Ha igazi Párom itt lenne, vagy én nála, ugyanilyen tisztán tudnánk Rád figyelni. Vagy még tisztábban. Ezért születünk erre a bolygóra, láthatad, hogy folyton Feléd haladunk. Tanítványaid vagyunk.

M.: Ezt is megélik majd. De előbb például személyesen tapasztaljátok meg Jézus vagy más Szent megpróbáltatásait és szenvedéseit és magát a nem várt, nem remélt Feltámadást.

E.: Nem vagyok kétségbeesve, egyáltalán nem sírok, és ennek ellenére tisztán bele tudom élni magam Jézus szenvedéseibe. Miközben azt tervezem, hogy ma vagy holnap, szombaton újra elolvasom Márk, Lukács és János evangéliumából is Jézus keresztre feszítését. És akkor sokkal keservesebben fogok bőgni, mint bármikor máskor, anélkül, hogy érezném, vagy tudnám, hogy miért sírok ennyire elkeseredve.

M.: Mind a ketten tudjuk, hogy ezt a boldog sírást holnap, szombaton délelőtt fogod megélni.

E.: Beleképzeltém már magam Jézus szenvedésébe. Ha szimbolikusan én is fel vagyok szegezve a keresztre, akkor Jézussal együtt azt tapasztalom, hogy az embertelen fájdalom minden szorongást felold. Nincs már mitől félni. Minden bekövetkezett. Ha fizikai pusztulásom visszavonhatatlan, akkor nem reménykedhetem magamért. Már nem én vagyok a fontos. Nincs se fájdalom, nincs se öröm. Az ego halott. Ha ebbe az állapotban vagyok, akkor azt is megélem, amit János ír meg Jézusról, hogy Isten is elhagyott. Nincs semmi kötődés. Semmim sincs. Semmi az égvilágon. Csak az erős fizikai fájdalom marad, a szörnyű szomjúság, végül csak a tökéletes – ám már fájdalommentes - magány. Ekkor már nincs akadálya a Jónak. Ekkor már semmi nem zavar, bátran lehetek végtelenül önzetlen, s ha lelépek a virtuális keresztfáról, nincs akadálya a felismerésnek, hogy szerethetem Ánandát tökéletesen önzetlenül. Megvilágosodva láthatom tehát, hogy csak az önzetlen szeretet az egyetlen valódi lehetőségem. Akkor is, ha nem vagyok felszegezve a keresztre.

M.: Jézus tehát nem elsősorban azért szenvedett méltatlan halált, hogy megváltsa minden időben a szenvedőket, hanem főként azért, hogy mindenekelőtt az önzetlen, feltétel nélküli szeretetet tanítsa.

E.: Istenem, Jézus kit szeretett így és ennyire a keresztfán?

M.: Kit nem?

E.: Minden létezőt? Azt a latrot is, aki káromolta? Hiszen csak az egyiknek ígérte, hogy a Paradicsomba kerül?

M.: Szerette Máriát, Mária Magdolnát, szerette az őt megtagadó tanítványokat is, szerette azokat, akik követték, szerette azokat is, akik a keresztfára juttatták, és mindenekelőtt szerette az Atyát, aki pedig nem őrizte meg a haláltól, sőt erre a sorsra jutatta, hogy másnap vagy harmadnap feltámadjon, többször is. Holott az Isten megóvhatta volna a kinszenvedéstől, amint Téged is megvédhettelek volna saját keresztfád cipelésétől.

E.: Magamban eddig is ezt kérdeztem: miért nem tetted ezt?

M.: Nem biztos, hogy mindent értesz, vagy értened kell, sőt nem biztos, hogy a test életben maradása olyan fontos, mint ahogy ezt Te most éppen gondolod. És talán nem biztos, hogy a meghurcoltatás és a sorozatos fájdalom borzalmassága nélkül elég világosan megértetted volna sorsod irányát vagy a feladatok mélységét.

E.: Az elmúlt években a lelki halált szintén úgy éltem meg, mint ma. Mert nem lehettem az, aki Vagyok és mostanában pedig azt, hogy nem lehettem azzal a Párommal, akikkel együtt Vagyunk!

M.: A szenvedés tehát jó Tanító volt. A fizikai vagy a lelki halál: a Beavatás.

E.: Istenem, nem kétlem, hogy ez a tanítási út is járható, hiszen magam is keresztre feszítésre vágytam, de nem biztos, hogy ez az egyetlen feltámadási út. Nem biztos, hogy jól látod isteni teremtményeid lelkét és reményét. Nyissunk hát új kaput és jöjjön új fényesség. Higgyél jobban bennem és társaimban. Ha szenvedés helyett korlátlan boldogságot adsz, ha sírás helyett végtelen szerelmet teljesítek be párommal, akkor szintén mélyen, tisztán, de boldogabban élném meg a jézusi feladatokat. Kössünk új szerződést, ahogy az ószövetséget is az új szövetséget követte: fiainkat ne az aktuális keresztfán keresztül vezesd el Önmagadig. Jöjjön az új, univerzális, tökéletes világ, ami a szeretet, a szerelem és az üdvözülés örök világa lesz.

M.: Ezzel az új programmal küldtelek a földre Benneteket. Boldog vagyok, hogy felismerted és felismertétek Ánandával. Mert hát miből gondolod, hogy nem ez az igazi beavatás? Nem lehetséges, Gyermekem, hogy ugyanez történhetett volna eddig is, csak ezt a programot Ti tartjátok pokoljárásnak?

E.: Uram, megleptél! Van szenvedés nélkül beavatás?

M.: Végül is mi a beavatás szerinted? A keresztre feszítés önmagában, vagy az ezt követő Feltámadás élménye?

E.: A feltámadás a beavatási útnak az a része, ahonnan már végképpen nincs visszaút a boldogtalanságba. Előtte megéljük a lelki elveszést és/vagy a fizikai halált, ám a feltámadás egyben maga az új felismerés, a boldog Remény testet öltése. Megtapasztaljuk, hogy nem csak fizikai lények vagyunk, hanem lelki és spirituális lények. Isten-lelkűek és Isten-tudatúak. Eddig úgy volt, hogy fájdalom nélkül nincs felismerés, mert a fájdalom tudatosít, s a fájdalom emlékezés arra is, hogy a pokoljárás a fizikai testnek nem fáj, csak a léleknek.

E.: A beavatás annak az élménye és tudata, hogy nincs visszaút a reménytelenségbe. A modern korban viszont még nyilvánvalóbb, hogy a meghalás nem fizikai, hanem elsősorban lelki meghalás, ám ez már így volt korábban is, az ősi népeknél, a különböző kontinensek törzseinél, vagy például a magyar pálosoknál is. A kőkoporsóban a beavatandó ugyan fizikailag időlegesen meghalt, utána azonban újraszületve, felszentelve visszajött a fizikai életbe. Ezért a feltámadás ma szintén nem fizikai, hanem lelki feltámadás, de ahhoz lelkileg is meg kell halni. Vagy: lelkileg az örömben is el lehet veszni.

M.: Az a szerencse a lélek halálával, hogy azt is csak eljártsszuk. Ebben is igen tehetségesek vagyunk, s ez nem valamilyen nihilizmus. És szintén szerencse, hogy az Isteni Megbocsájtás mindig újabb feladatokkal lát el minket. Nincs megállás.

E.: Persze "csak" megéljük, vagy eljártsszuk a halált, de a virtuális megélés ugyanaz, mintha megtörtént volna, mert a lélek nem tesz különbséget valód vagy valótlan között. Igaz, hogy újabb pokoljárások jöhetnek, vagy jönnek is, talán mélyebbek is, de minden feltámadás világváltás, szellemi revolúció, nagy tudati nyitás. Különösen akkor, ha a megbocsájtás mellett társul az isteni támogatással, vagy szeretetkiáradással. „Bizony, bizony mondom néktek, sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül, ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságotok öröme fordul.” Jn, 16, 20

M.: Legyen bennünk a krisztusi megváltás tapasztalata, de érzünk be ennyi szenvedéssel, megpróbáltatással, hiszen a szenvedés okozta büntetés tőlünk is függ. Minél előbb bocsájtunk meg magunknak, annál előbb tudunk az emberek hasznára válni. Az a példa történet, amely a gyors feltámadást, a gyors megbocsájtást demonstrálja, az minden emberre felemelő erővel hat majd. Tapasztalod ezt majd Te is a következő napokban. Így az emberek gyorsabban bocsátnak meg maguknak, s egyúttal mindenki másnak.

E.: Én tegnap úgy éreztem, hogy a kifosztottságom nagyobb is lehetett volna, hiszen viszonylag könnyű szenvedést róttál ki rám. Feltehetően azt gondoltad, hogy ennyit bírok el, vagy nem kell nagyobb kifosztottságot megélnem. Magam viszont a lelki halálban is vágytam volna súlyosabb, mélyebb szenvedésekre. A hangsúly nálam talán már nem azon volt, hogy elsősorban magamnak, hanem inkább másoknak bocsájtssak meg, de magamnak is bőven volt miért megbocsájtani. Megbocsátottam volt feleségemnek is. És magamnak is, hogy az utolsó napokban például indulatosan, hevesen tiltakoztam méltatlan magatartása miatt.

M.: Tudod, hogy mi a kereszt szimbóluma a beavatásban?

E.: Mi lenne az?

M.: Mi emberek mindig a középpontban vagyunk, nem tudunk onnan elkerülni, nincs olyan megoldás, ami valakinek ne lenne rossz; a lényeges az, hogy a középpont a keresztben mindig a szívhez van közel. Őt feszítik meg mindig!

E.: Elfogadom, de ami valakinek éppen rossz, az könnyen lehet, hogy a feltámadását készíti elő. Kezdem azt gondolni, hogy az általad sugallt, vagy a magam által választott lelki megfeszítés elhozott a feltámadás kapujáig. A feltámadás következik most! És ugyanez történik Ánandával is. És ez vár a már megszületett és majd megszületendő gyermekeinkre is. Ne feledjük, hogy isten igazából két szív van bennünk: a fizikai és a nem fizikai, ez utóbbi az Önvaló. A kereszt középpontja nagyjából a két szív között van. De megfeszíteni csak a fizikai Szívet lehet. A másik az örök, végtelen boldogság helye.

M.: Ha a kereszt magad vagy, a szakrális lény, akit transzcendens jelkép ábrázol, akkor a keresztre feszítés nem kívül van, hanem mindenképp az emberen belül. És a kereszt ága: a két szíved. Jól mutatja, hogy egyszerre vagy fizikai és fizikán túli lény, aki a fájdalom és öröm, a gyűlölet és szeretet között ingadozik. De szombaton és vasárnap megéled a Feltámadást. Amire vágytál, amiben hittél, ami a jussod, azt megkapod. Megkapjátok Ánandával. Diadalmaskodik az öröm és a szeretet.

E.: Vállalom a feltámadást, a szeretetet. A Feltámadás az Új Világ. Vállalom minden következményével együtt.

2010. április 2-4.